

Dijous 20 de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mt 22,1-14): En aquell temps, Jesús els parlà una altra vegada en paràboles, i digué: «El regne dels cels és semblant a un home, un rei, que celebrà unes noces per al seu fill. I envià els seus servents a cridar els convidats a les noces (...).

Però entrà el rei per tal d'observar els comensals, i veié allí un home que no portava vestit nupcial. I li digué: “Amic, ¿com has entrat aquí sense portar vestit nupcial?”. Però ell callà. Llavors digué el rei als servidors: “Lligueu-lo de peus i mans, i llanceu-lo a les tenebres exteriors: allí serà el plany i el cruixir de dents” (...).».

El "càstig de Déu"

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)

(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui escoltem del Senyor una paraula que, d'entrada, sembla "no encaixar" amb el seu Amor misericordiós: el "càstig". Però els seus càstigs no són com els nostres, en el sentit que Déu no estableix multes policials i li agradi perjudicar-nos. L'expressió "càstig de Déu" manifesta que he errat el bon camí i poden sobrevenir-me conseqüències posteriors per haver seguit falses petjades i abandonar la vertadera vida.

En el llenguatge diví, el càstig és la situació en la que entra l'ésser humà quan s'allunya de la seva autèntica essència, o quan no respecta la dignitat de l'altra persona, tot oferint l'espatlla a la veritat... Aleshores, l'individu utilitza la seva llibertat, sí, però també abusa d'ella. Per aquest fals camí l'home trepitja allò per a la qual cosa ha estat creat, tot destruint-se a si mateix.

—Senyor, Vós sou el meu Creador, que heu vingut a nosaltres deixant la vostra petjada a la terra. Feu que hi vegi en les vostres petjades el meu camí.